

— Hamar, Rózsi, fuss el erre, a bokrok alatt... Talán még nem vettek észre, én egyenesen megyek...

— Nem, Pista, meglátnak és lelőnek...

— Ne törődj vele, tedd azt, amit mondtam! Gyorsan...

Rózsi elsuhant a fák alatt. Az oláhok csak Pistára figyeltek, aki ekkor már átugrott az árkon és eszeveszetten rohant a falu felé.

— Megállj, vagy lövök! — kiáltotta utána a járőr egyik embere.

Pista, azonban mitsem törődött a kiáltozással, szaladt tovább, még gyorsabban, ahogyan csak tudott...

Hatalmas dörrenés vágott a csendbe... S a hü kis magyar véresen bukott el a trianoni határon...

Mire odaérnek hozzá, már alig van benne élet, csak az ajka mozog, mintha mondaná:

— Hazádnak rendületlenül... légy... hive... ó... magyar...

Mire föléje hajoltak, hogy megnézzék, kit talált golyójuk, a kis Pista már nem élt...

S a fekete éjben ott szállt fel fehér lelke a gyászos fellegek fölé. Isten trónusához... Ott térdelt a vitéz honvéd, Sebestyén Gáspár már, melléje omlott a gyermek s egyesült fohással rebegtek: Add meg jó Atyánk bus magyar hazánknak a feltámadást...

Eddig szólt a szép történet s mit gondoltok, gyermekek, meghallgatja a jó Isten két ilyen hős imáját? Én azt hiszem, igen.

Most pedig mondjad el *Móra László* bácsi gyönyörű költeményét!

A hősökért imádkozom

*Mikor a Nap int
A mezőknek,*

Mikor a lepkék

Kergetőznek,

Mikor a szegfűk

Nyiladoznak,

Mikor a rózsák

Illatoznak:

Én elfelejtek minden öröme.

Összekulcsolom a két kezem

S emlékezem...

Látom a csaták

Vérviharját,

Hallom az ágyuk

Vad haragját,

Hallom a hősök

Felhörgését,

Látom a testvér

Ömlő véréit

S feléled lelkem minden bánata...

Összébb kulcsolom a két kezem,

— Emlékezem...

Elszáll a lelkem

Óhosszájuk,

Megsimogatom

Keresztfájuk,

Virágot szórok

Szent porukra,

*Örökké élő
 Templomukra. —
 S amíg a hősök csendben alszanak,
 A fejfájukat sorra csókolom:
 Imádkozom . . .*

A névtelen hősök

Kedves Gyermekeim, most nem folytatom tovább a mesét, mert valóban megtörtént dolgot szeretnék nektek elmondani. Figyeljétek szavaimat!

E hónapnak első napján kimentünk a temetőbe, hogy közelebb lehessünk azokhoz, akiket szerettünk s akiket mégis elvesztettünk: elesett hőseinkhez. Az a nap az övék is volt, róluk beszélek most nektek.

Vannak köztetek bizonyosan olyan árvák, akiknek édesapjuk elesett a világháboruban. Messze, idegen országokban nyugszanak, nem tudják hol, merre. De az ő áldott emlékük közöttünk él, melyet soha el nem muló hálával és kegyelettel őrzünk.

E hadiárvák édesapján kívül igen sokan vannak még, több mint hatszázezren, akik mindenüket odaadták a hazának. Mi az embernek legkedvesebb a világon? A háza, a földje, édesanyja, szülei, felesége, gyermekei, rokonai? Ezek a hősök mindezt odaadták a hazájukért! De megtették még mindezt a saját életükkel is. A hősök tehát úgy szerették hazánkat, Magyarországot, hogy meghaltak érte s ezzel megmutatták nekünk is, hogyan kell szeretni a hazát!

Emlékezzünk rájuk . . . Emlékezzünk, hogy tanuljunk hősiek cselekedetükből, forró hazaszeretetükből!

Kedves Gyermekeim! Ti már tudjátok, hogy szép hazánkat, Magyarországot Árpád apánk szerezte nekünk sok-sok száz évvel ezelőtt. Azóta irigy, gonosz szomszédaink sokszor el akarták rabolni tőlünk. De őseink nem engedtek belőle egy talpalattnyit sem! Inkább meghaltak érte, de oda nem engedték az ellenségnek!

Huszonkét esztendővel ezelőtt is irigy szomszédaink törtek reánk, hogy elrabolhassák drága hazánkat. Most valamennyien szövetkeztek ellenünk s így, egyesült erővel igyekeztek legyőzni a magyart! Körtört a nagy háború. Megkezdődött a vérontás. Édes hazánk minden fegyverforgató fia harcra szállott. A mi falunkból is százával mentek a férfiak. A legderékabbak, a legbecsületelesebbek, a legföltettebbek. És hogy mentek? Dalolva. Örömtől dobogott a szívéük, mikor megindultak a háromszinű szent zászló alatt, mert azt akarták, hogy ellenség be ne tehesse ide a lábát, magyar földre. Mert azt akarták, hogy akik itthon voltak, gyermekek és aggastyánok, védtelen nők és betegek, nyugodtan élhessenek s ne háborgassa őket senki idegen ellenséges szándékkal.

Bátran, elszántan mentek a csatába, onnan pedig — jaj